

mona kasten

A man with a beard and a woman are shown in a close embrace, kissing. The image is presented as if it were a page from a book, with the top and bottom edges of the photo being torn and ragged. The man is on the left, and the woman is on the right. The background is a soft, out-of-focus grey.

doufat znovu

román

A close-up shot of a man's hand holding a woman's hand. The man's hand is on the left, and the woman's hand is on the right. They are both wearing light-colored clothing. The image is presented as if it were a page from a book, with the top and bottom edges of the photo being torn and ragged.

román

doufat znovu

Copyright © 2019 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez
písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Kellnerová, 2020

Cover © ZERO Werbeagentur GmbH, 2020 ©

DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

ISBN 978-80-277-0527-6 (pdf)

mona kasten

doufat znovu

román

Pro D.

DOUFAT ZNOVU – SEZNAM PÍSNÍ

LAUV, HOST. JULIA MICHAELS

There's No Way

THE PAPER KITES

Deep Burn Blue

THE PAPER KITES

When It Hurts You

JOHN MAYER

Slow Dancing in a Burning Room

JOHN MAYER

I Don't Trust Myself (With Loving You)

JOHN MAYER

Gravity

THE 1975

It's Not Living (If It's Not With You)

HARRISON STORM

Feeling You

IZAYN

Natura

ZAYN

Tonight

TROYE SIVAN, HOST. ARIANA GRANDE

Dance To This

5 SECONDS OF SUMMER

Youngblood

STEVE AOKI, HOST. BTS

Waste It on Me

MAMAMOO

Starry Night

STALKING GIA, HOST. BLACKBEAR

Miracles

MATT NATHANSON

Run

PETER MANOS

In My Head

HALSEY

Without Me

JOAN

Love Somebody Like You

BRANDT ORANGE

Hands

kapitola 1

„Jsem zvědavá, kdy se můj táta a tvoje máma odváží udělat další krok.“

Zalkla jsem se svým matcha latté a bezúspěšně se pokusila potlačit dráždění ke kašli. Dawn si toho okamžitě všimla a začala mi bušit do zad, což nic nevylepšilo, jen jsem se víc rozkašlala. Chlap před námi se obrátil. Když mě spatřil zpola udušenou, nakrčil čelo a zrychlil krok, aby vzdálenost mezi námi zvětšil.

„Cože?“ zachrčela jsem, když jsem měla průdušnici zase volnou.

„Naši rodiče,“ zopakovala Dawn pomalu a úkosem na mě skepticky pohlédla, jako by si nebyla tak úplně jistá, jestli moje otázka nebyla jenom řečnická. „Nemyslíš, že to těm dvěma grandiózně klope?“

Opět jsem pocítila nutkání se rozkašlat, potlačila jsem ho ale, když jsem pevně stiskla zuby a místo toho si urovnala kabelu na rameni.

Moje máma a Dawnin táta už devět měsíců tvořili pár. Ale i když jim to klapalo dobře a oni spolu byli stále šťastní, Dawnin optimismus jsem nesdílela. Nevěřila jsem, že jim vztah vydrží – byť mě to pomyslení tak moc mrzelo. Třeba není Stanley žádný hajzl jako ti ostatní chlapi, s nimiž máma dosud bývala, ale její vztahy s muži vždycky zkrachovaly. Byla to jen otázka času.

„Ty nevypadáš nijak zvlášť nadšeně,“ pronesla kamarádka nevýrazně.

Úkosem jsem na ni pohlédla a ptala se, jak se mohlo stát, že se už po tři čtvrtě roce tak dobře známe. Když té druhé leželo něco na srdci nebo se jí nevedlo dobře, zpravidla jsme to okamžitě vycítily – skoro jako bychom byly sestry, které spolu vyrostly. Přitom jsme se sestřám nemohly podobat míň: Dawn měla vlasy kaštanově rudé a oči temně hnědé jako laň, moje vlasy byly černé jako smola a měla jsem studené modré oči, které jsem zdělila po svém zploditeli.

„Samozřejmě je báječné, že jsou ti dva šťastní,“ odpověděla jsem po krátkém zaváhání.

Jen jsem se ptala, kdy tomu bude konec. Máma a já jsme měly až moc tajemství, která jsme nikomu – ani Edwardso-
vým – nemohly svěřit. Bylo zcela lhostejné, jak moc máma Stanleyho miluje nebo jak mi Dawn přirostla k srdci.

„Takže tvoje požehnání by táta měl?“ šťourala se v tom dál.

Zarazila jsem se uprostřed chodníku vedoucímu k hlavní budově univerzity. „Moje požehnání k čemu?“

Dawn se ke mně obrátila, aniž by zastavila. Pokračovala v chůzi pozpátku, oba palce zaháknuté za popruhy batohu. „No, prostě pokračovat jako doted. Myslím, že má strach, že

mě zanedbává. Chtěla bych ho jen znovu ujistit, jakou z nich dvou máme radost.“

Vymanila jsem se ze své strnulosti, abych Dawn dohnala. Právě když jsem k ní dorazila, klopýtla a já ji musela přidržet za ruku, aby nepřepadla dozadu.

„Nebud' zas takový anti-amor,“ prohlásila, jakmile znovu pevně stála, a štouchla do mě ramenem.

„Já nejsem žádný anti-amor,“ opáčila jsem.

Jen jsem se o lásku moc nestarala – a taky jsem vůbec nechtěla. Ne poté, co jsem celý svůj život musela sledovat, co láska zas a znovu vyvádí s mojí mámou. Přirozeně jsem měla radost, že je se Stanleyem šťastná. Ale bylo tu tolik věcí, které Dawn nevěděla o mně a její otec o mojí mámě, že jsem si nedokázala představit, jak by ten vztah mohl klapat trvale.

„No tak to vyjádříme trošičku jinak,“ pronesla Dawn po chvíli. „Ty nejsi zrovna největší romantička.“

„Ne?“ optala jsem se ironicky a obezřetně usrkávala své matcha latté.

„Ráda ti připomenu tvoje poznámky k *O nás*.“

Jen s námahou se mi podařilo potlačit ušklíbnutí. Dawn je spisovatelka a píše milostné romány. Protože studuju literaturu a skrze máminu práci jsem se už naučila leccos o práci na textech, zeptala se mě Dawn, jestli bych její příběhy zkusmo nečetla. K její velké nelibosti jsem však v první řadě dbala na obsahové mezery a méně na romantiku.

Úkosem jsem na ni pohlédla a v jejích očích zahlédla smutný záblesk. Najednou se ve mně probudilo špatné svědomí. Jen proto, že mi mámin milostný život nadělil v minulosti vždycky

důvod ke starostem, nemusím si svou rozmrzelost vybíjet na Dawn. Vzchopila jsem se a usmála se na ni.

„To máš pravdu.“

Dawn úsměv opětovala. „Já mám vždycky pravdu.“ Upila doušek kávy. „Táta a já máme zítra sraz ve Steakhousu. Tak já mu řeknu, jak šťastné jsme, že se jim dvěma vede tak dobře, aby se nad tím pořád tak strašně nezamýšlel.“

„To už zní jako plán.“ Zaklonila jsem hlavu a vypila zbytek svého matcha latté jedním lokem. Potom jsem znovupoužitelný hrnek nacpala do boční kapsy brašny.

„Myslím, že bych si brzy taky takový chtěla pořídit,“ prohlásila Dawn zamýšleně. Sledovala kapsu, v níž teď hrnek vězel, a pak svůj vlastní lepenkový kelímek.

„Objednala jsem si ho na stránkách, kde si člověk může hrnky navrhnout sám. Mohly bychom na něj nechat natisknout přebaly tvých knih nebo tak,“ navrhla jsem.

Dawn nakrčila nos. „Nemyslím si, že bych chtěla po univerzitě pobíhat s hrnečkem, na kterém je vidět nahé tělo.“

„Já už teda v kampusu viděla skandálnější věci,“ opáčila jsem a potom jsem se snažila nenápadně mrknout na hodinky.

Zatraceně. Takhle pozdě jsem na psaní ještě nikdy nepřišla. Hluboko uvnitř jsem pocítila zklamané píchnutí. Moje šance byla pro tuhle středu pryč. Přičemž se tak stalo, už když se mě Dawn zeptala, jestli si před seminářem nezajdeme na kávu. Normálně jsem na vyučování chodila vždycky nejmíň o čtvrt hodiny dřív, pokud ne dokonce o víc.

„Neutíkej tak přece. Mám kratší nohy než ty,“ vyrazila ze sebe Dawn namáhavě, když jsme vycházely po schodech k hlavní budově.

„To vůbec není pravda. Jsem vyšší než ty jen o šířku dlaně. Krom toho nechci přijít pozdě.“

Teď pohlédla na svůj mobil. „Je chvilku před dvanáctou. Jako by Nolanovi něco udělalo, když tam budeme o vteřinku později než jindy.“

„Jenom proto, že si s ním dobře rozumíme, to nemusíme využívat,“ řekla jsem a ve stejnou chvíli jsem Dawn přidržela dveře do budovy.

„Máš pravdu. Pravděpodobně jsem trošku rozmazlená.“

Společně jsme procházely chodbami a Dawn mi vyprávěla o oslavě, kterou u sebe chtěl uspořádat Spencer. Pokoušela jsem se ignorovat šimravý pocit, který sílil, čím víc jsme se blížily k učebně. Co možná nejnenápadněji jsem si pročísla vlasy a zadoufala, že vlny ještě sedí na svém místě. Normálně bych se podívala do zrcadla, ale obvykle se mnou taky nebývala Dawn, když jsem se na vyučování zjevila moc brzy.

Bez zaváhání otočila koulí na dveřích a vstoupila do místnosti. Už tu byli přítomni jiní tři studenti a seděli v tureckém sedu na zemi, poznámkové bloky na klíně. Pohled mi na nich utkvěl jen krátce, než se přesunul dopředu. Katedra byla jedna velká změť barevných lístků, tužek a knih a ten obraz se dokonale hodil k osobě, která tomuto chaosu vévodila.

„Ahoj Nolane,“ řekla Dawn.

Nolan vzhlédl od knihy, do níž byl ještě před několika málo vteřinami pohroužen. Mezi zuby svíral konec červené tužky. Na vteřinu působil zmateně, jako by ho právě vytrhli z nějakého cizího světa a katapultovali do toho našeho. Podíval se nejprve na Dawn, potom jeho pohled přešel na mě.

Usmál se. Potom spustil tužku, pohlédl na hodiny nad našimi hlavami a opřel se o opěradlo židle.

„Ještě jste to stihly.“ Úsměv nemizel.

„Však jsme nadmíru přesné,“ prohlásila Dawn.

Nolan pozvedl jedno obočí. „O minutu později a poslal bych si tě pro bagel.“

Tato výhrůžka vyvolala v učebně zdrženlivý smích. Dawn a já jsme se musely uculit rovněž – i když jsme obě věděly, že jeho hrozba nebyla žádný žert.

Nolanův způsob učení byl... nekonvenční. Nejednal se svými studenty shora, spíš jako s přáteli, s nimiž chce sdílet svou největší vášň. Vždycky byl dobře naladěný a plný energie a jeho hodiny se nedaly srovnávat s žádným seminářem, který jsem na univerzitě dosud absolvovala.

Počínaje skutečností, že jsme ho měli oslovovat křestním jménem, přes jeho kreativní tresty, když jsme zapomněli domácí úkol nebo přišli pozdě, až po hodiny, které jsme trávili na podlaze, na stolech nebo venku na trávníku po kampusu – u Nolana nic nebylo tak, jak byste očekávali. To platilo i o tématech, která jsme v jeho semináři probírali. Jak Nolan na první pohled působil uvolněně, tak hluboké a částečně bolestné byly úkoly, které nám zadával. Už víckrát jsem se ptala, jestli existuje důvod, proč volil právě tato témata.

Nolan mě fascinoval. Byl jako hádanka, kterou jsem bezpodmínečně chtěla vyřešit, a i to bylo důvodem, proč jsem se každou středu nemohla dočkat, až do této místnosti vstoupím.

Když jsem zaujala místo na podlaze vedle Dawn, putovala jsem pohledem zpátky dopředu, kde Nolan nasadil na tužku víčko a odložil ji na katedru.

Jeho obličej byl právě tak mimořádný jako všechno ostatní na něm – měkký a výrazný zároveň, s šedýma očima a vždy zamyšlenými tahy kolem úst. Temně plavé vlasy měl polodlouhé a většinou je nosil svázané, což mi nikdy na žádném jiném muži nepřišlo tak přitažlivé. Spolu s lehkým stínem vousů mu to propůjčovalo cosi divokého, což s jeho dobromyslnými způsoby a vřelým úsměvem vytvářelo fascinující kontrast.

Pomalou jsem putovala pohledem dolů a musela se posadit trošku příměji, abych mohla lépe rozeznat triko s potiskem. To bylo zpravidla to, co jsem udělala jako první, když jsem ve středu přišla na seminář – Nolan měl totiž zálibu ve fanouškovských tričkách všeho druhu. Právě v tom okamžiku se trochu víc opřel a protáhl si ruce nad hlavou. Látka byla černá a lehce se mu napínala přes prsa, tisk sestával z pestrých světlých řetězů, pod nimiž byla uvedena abeceda. Skoro bych se uculila. Měla jsem totiž doma jedno docela podobné tričko, protože jsem byla úplně nadšená seriálem *Stranger Things*. Přejížděla jsem pohledem po celé abecedě, až jsem dospěla dolů.

Kdyby mi v cestě nestála katedra, možná jsem mu mohla na břicho objevit proužek kůže. Sotva ve mně ta myšlenka vzklíčila, sama jsem se pokárala.

Opět jsem vzhlédla – a strnula. Nolan se díval přímo na mě, v očích tázavý pohled. Okamžitě mi do tváří vystřelilo vražedné horko a já odvrátila hlavu tak rychle, až jsem si téměř vykloubila krk.

Že třeba existuje jeden docela určitý důvod, proč se každou středu na tento seminář tolik těším, to bylo jedním z tajemství, která se Dawn – nebo jakýkoli jiný člověk na této planetě – nikdy nesmí dozvědět.

kapitola 2

Zrovna jsem se věnovala toustovači, když mi zazvonil mobil. Udiveně jsem pohlédla na displej a uviděla, jak se rozzářilo mámino jméno. Divné. Normálně jsme si ve středu nikdy nevolaly, protože ona chodila na jógu a já většinou musela zpracovávat horu úkolů. Zvedla jsem mobil k uchu.

„Ahoj mami,“ řekla jsem a volnou rukou otevřela toustovač. V něm jsem právě připravovala jediné jídlo, které jsem zvládala bezchybně: sýrový sendvič. Ke všemu ostatnímu mi chyběly schopnosti a motivace. Byli lidé, kteří měli na vaření mimořádný talent, jako moje nevlastní skorosestra Dawn. Jiní si oproti tomu museli vystačit s menzou, hotovými jídly a toustovačem. Jinými jsem myslela sebe.

„Ahoj zlatíčko,“ pronesla máma. „Jak se máš? Jaký jsi měla den?“

Nakrčila jsem čelo a zaklapla toustovač. „Mám se dobře. Středa je můj oblíbený den. A ty?“

„Já...“ Odkáslala si. „Já dneska dostala v nakladatelství špatné zprávy.“

Cítila jsem, jak mi tep vystřelil k výšinám. „Dali ti výpověď?“

„Bohudíky ne, ne. Ale zkrátili několik úvazků. Mám odteď pracovat méně hodin týdně.“

Tiše jsem zaklela. Máma měla dobré místo v jednom populárně naučném nakladatelství, ale peníze přesto v mnohých chvílích nedostačovaly. Na moje studium ve Woodshillu jsme si vzaly půjčku a dům, který nám odkázala babička, byl už přes padesát let starý a znamenal průběžné náklady na opravy.

„O kolik hodin ti to teda zkrátili?“ zeptala jsem se a jednu ruku zaryla do pracovní desky.

„Nijak se nad tím nezamýšlej, však my už vystačíme. Jen jsem ti o tom chtěla povědět. A myslím...“ Mohla jsem cítit, že je jí zatěžko vyslovit následující slova. „Myslím, že by bylo dobré, kdyby ses ve Woodshillu porozhlédla po brigádě. Jen pro jistotu.“

„Samozřejmě to udělám, mami,“ prohlásila jsem okamžitě.

Rozhostilo se mezi námi ticho. Až si odkáslala.

„Takhle by to vlastně být nemělo, zlatíčko,“ mumlala. „Ty by ses měla cele soustředit na své studium a ne muset kvůli mně chodit do práce.“

„Je to přece už celá věčnost, co jsem ti říkala, že pro mě není problém najít si práci.“ Pokoušela jsem se s ní mluvit co možná nejjemněji, protože ji to celé očividně velice tížilo. V duchu jsem se ptala, jestli mi ještě něco nezatajuje – jestli třeba není její místo dokonce úplně ohrožené.

„Stěží se můžu dočkat, až to všechno budeme mít za sebou a konečně se budeme moct věnovat svému velkému projektu,“ prohlásila máma a povzdechla si.

Jen s námahou jsem rychle cosi souhlasně zahučela a přinutila se k úsměvu, i když to máma nemohla vidět. Právě tak málo jako pot, který mi při jejích slovech vyrazil na šíji.

Co jsem se pamatovala, chtěla si máma založit vlastní literární agenturu – se mnou coby partnerkou. Dříve jsem po škole vždycky chodívala k ní do nakladatelství a celé hodiny tam sedávala vedle u ní u stolu a přihlížela jí při práci. Tam a taky doma jsme společně pročítaly rukopisy, hodnotily je a zpracovávaly, diskutovaly o silných stránkách a slabinách autorů a jejich potenciálu. Ona si však moji horlivost vykládala jako upřímný zájem o svou práci a nejenže mi obstarala letní praxe u jiných nakladatelství a agentur, ale taky ukula plán založit se mnou agenturu, jakmile dokončím studium – a uskutečnit tak svůj největší životní sen.

„Mrzí mě to, zlatíčko. Vím, že tohle nebylo součástí našeho plánu,“ dodala máma a vytrhla mě ze strnulosti.

„Nedělej si starosti. Však já už nějakou brigádu najdu,“ řekla jsem, abych ji uklidnila.

„To je od tebe báječné, díky.“ Mámin tichý hlas zněl nuceně radostně.

Svraštila jsem čelo. „Je opravdu všechno v pohodě, mami?“ zeptala jsem se. „Nebo se mám zítra stavit?“

„Ne, ne. Jsem jenom trošičku rozhozená, v kanceláři se dneska rozpoutalo peklo. A přestože to byla nepříjemná rána, dál se pevně držím plánu: po tvé promoci si otevřeme svou vlastní agenturu.“

Křečovitě jsem pátrala po tématu, které by bylo bezstarostnější než moje profesní budoucnost či skutečnost, že nám pravděpodobně budou brzy tak tak stačit peníze.

„Jak se vede Stanleymu?“ optala jsem se.

„Stanley, drahý, Everly se ptá, jak se ti vede?“ Mohla jsem slyšet, jak Stanley volá odpověď, načež máma cosi zamumlala. „Dobře, díky za optání.“

„Je u nás?“

Krátce zaváhala. „Ano.“

V krku mi narostl knedlík. Stanley byl zdaleka ten nejlepší přítel, jakého kdy máma měla, ale přesto jsem nic nezmohla proti obavám, které se ve mně rozšířily.

„Bývá tam častěji?“ zeptala jsem se tiše.

Neodpověděla a z jejího mlčení mi neblahý pocit v žaludku vzrostl dvojnásob. Křečovitě jsem hledala správná slova.

„Dávej na sebe prosím pozor, mami,“ pronesla jsem nakonec.

Povzdechla si. „Everly.“

„Jen si o tebe dělám starosti.“

Tenhle pocit ve mně byl ukotven tak pevně, až jsem si život bez něj vůbec neuměla představit. Ano, Stanley byl milý člověk. Vychoval Dawn sám a ona po něm zdědila jeho vřelé způsoby a velké srdce – ale máma by přesto měla zůstat osražitá. To prostě musela.

„Nemusíš si dělat žádné starosti,“ prohlásila máma.

Jenže dělám, chtěla jsem opáčit, ale nakonec jsem mlčela. Ticho mezi námi se prodlužovalo tak dlouho, až to bylo skoro nepříjemné. Pátrala jsem po něčem, co bych mohla říct, něčem, co by atmosféru mezi námi zase odlehčilo a nechalo

zmizet hořkou pachutí naší minulosti, ale nic mě nenapadlo. Zachránilo mě malé modré světýlko toustovače.

„Musím už končit, jídlo je hotové.“

„Uvařila sis něco dobrého?“ zeptala se máma. V pozadí zase něco řekl Stanley. Zrychlil se mi tep.

„Ano.“ Ta lež mi sklouzla ze rtů rychle. Někdy mě samotnou děsilo, jak lehké mi to teď už připadá. Přitom to vlastně nebyl žádný div – koneckonců jsem už celé měsíce nic jiného nedělala.

„Pamatuj na tu večeri v sobotu,“ řekla ještě.

„Už ji mám v kalendáři.“

„Super.“ Krátce zaváhala a mně přišlo, jako by mi po telefonu dokázala číst myšlenky. „Nedělej si prosím žádné starosti. Však my to zvládneme.“

„My zvládneme všechno, mami,“ opáčila jsem, i když mě starosti doslova zaplavovaly. Nejraději bych okamžitě naskočila na autobus do Portlandu, abych byla s ní.

„Tak brzy, zlatíčko.“ Mlasknutím poslala pusou, kterou jsem opětovala, než jsme hovor ukončily.

Chvíli jsem zírala na žilkovanou pracovní desku své kuchyňské buňky. Na povrch se mi draly útržky vzpomínek. Pevně jsem zavřela oči a zahrnala vzpomínky zpátky do hlubin svého vědomí, kam patřily. Roztřesenými prsty jsem z ledničky vytáhla dietní kolu a pak se svalila do okrového křesla, které stálo v mém malinkatém obývacím pokoji.

Upila jsem doušek koly a zírala na rozteklý sýr na svém sendviči. Hlad, kvůli kterému můj žaludek právě teď ještě vyváděl, najednou zmizel.

S povzdechem jsem talíř položila na navršené dřevěné palety, které mi sloužily jako provizorní konferenční stůl. Zdola

jsem mohla slyšet temně dunící hudbu svého souseda. Hank miloval house music – já moc ne. Bohužel jsem teď už víc než rok byla jeho hudebnímu vkusu vydána na milost a nemilost. A někdy ani ty hlasité beaty nedokázaly přehlušit Hankovo sténání, když si zase jednou někoho přivedl. Stěny tu byly mnohem tenčí, než mi bylo milé.

Rozhlédla jsem se. I přesto, že už jsem tu žila tak dlouho, vypadal můj byt pořád ještě nedokončeně. Pouhé dva rámečky s rodinnými fotkami to dotáhly až na stěnu, pokud se odhlédlo od dírky, z níž se vydrolila omítka, jak jsem se bezúspěšně pokusila zatlouct do ní hřebík. Vlastně jsem chtěla ještě rozvěsit obrazy, ale byla jsem příliš vybíravá a už celé měsíce jsem pátrala po správných motivech. Na dekorační polštáře na staré pohovce své babičky jsem ještě nekoupila nové potahy a už skoro celou věčnost jsem odkládala nákup rostlin v hezkých květináčích. S tímhle vším by pokoj působil o něco zabydleněji a útulněji, já ovšem vskrytu pochybovala, že by trocha dekorace dala zmizet tomu pocitu v mém nitru.

Pravděpodobně se ve Woodshillu nikdy nebudu cítit úplně doma. V myšlenkách jsem byla neustále s mámou. Nejdřív jsem věřila, že se mi stýská, ale časem mi bylo jasné, že tohle nepříjemné svrbění uvnitř není nic než strach. A po tomto telefonátu se stal opět skoro nesnesitelným.

Pokaždé, když jsem mámě vyprávěla, jak jsem šťastná ve Woodshillu, lhala jsem. Pokaždé, když jsem před Dawn předstírala bezstarostnost, tak jsem se potom styděla. Postupně mě všechny ty lži začínaly tísnit. Momentálně existoval v mém životě jen jeden jediný člověk, kterému jsem mohla ukázat, jak mi je doopravdy – a tenhle člověk se ani pořádně nepočítal.

Jednou rukou jsem z provizorního stolku sebrala laptop a otevřela ho. Tím pohybem mi z plechovky vystříkl lok koly a já tiše zanávala. Rychle jsem se předklonila, abych si kolu slízla z nahé nohy. Díkybohu jsem bydlela sama. Mohla jsem si prostě jen tak olizovat koleno, aniž by se na to úkosem díval nějaký nervní spolubydlící.

Když laptop naskočil, otevřela jsem e-mailový program. Tiché pink ohlásilo dnešní úkol ze psaní. Zatímco jsem usrkávala kolu a dávala si pozor, abych ji nerozlila, otevřela jsem zprávu.

Od: Nolan Gates <ngates@woodshill.edu>

Odesláno: Středa, 14. září ve 21:01

Pro: Rozdělovník volitelného předmětu psaní 2

Předmět: Domácí úkol

Milí seminaristé,

v příloze vám zasílám úkol, který mi prosím pošlete do neděle do 20 hodin.

x Nolan

PS: Blakeu, jestli úkol tentokrát neodevzdáš, založím pod tvým jménem profil na Tinderu. Myslím to vážně.

Rychle jsem si stáhla přílohu. Potom jsem viděla, že je v poště i odpověď od Blakea. Tu jsem otevřela hned poté.

Od: Blake Andrews <bandrews@woodshill.edu>

Odesláno: Středa, 14. září ve 21:55

Pro: Rozdělovník volitelného předmětu psaní 2

Předmět: AW: Domácí úkol

klídek, Nolane. Už na tom makám.

Blake a Nolan se neustále pošťuchovali. A Blake většinou zapomínal do svých odpovědí uvést jako příjemce jen Nolana a místo toho své zprávy rozesílal celé skupině. Vždycky dělal, jako by pro něj byl Nolanův seminář velké břímě, já ale tušila, že si ho ve skutečnosti vychutnává. S uculením jsem e-mail zase zavřela a potom otevřela úkol z přílohy.

Napiš text, ve kterém se protagonista cítí nemístně nebo nemotorně. Nesoustřed' se jen na vnitřní život postavy, nýbrž především na její okolí. Piš dvacet minut. Text může být fiktivní, nebo se zakládat na skutečné události.

Kola mě zaštípala na jazyku. Zbytek jsem do sebe vyklopila naráz a postavila plechovku vedle svého pozvolna se rozpadajícího křesla. Potom jsem se opřela, vytáhla si nohy do tureckého sedu a urovnala si laptop na klíně. Nemusela jsem přemýšlet dlouho. Situace, o které jsem chtěla napsat, se mi doslova vypálila do paměti. Pomalu jsem začala tukat:

Trubky, které jsou zabudované nad pultem, utápějí bar ve žlutavém světle a rozsvěcují lahve v policích za ním všemi možnými barvami. Pozoruji každou jednu z nich, ale nejvíce se mi líbí ta, jejíž obsah se třpytí sytou zelení. Ptám se, jakpak asi chutná. Nejraději bych vlezla za pult, lahev popadla a lokla si. Určitě je lahodná. Krom toho mám žízeň. Nepila jsem nic už od chvíle, kdy jsem přišla ze školy. Pusu mám vysušenou, skoro jako tehdy, když jsem snědla hrst písku.

Celá místnost je plná lidí ve věku mého otce. Nedokážu říct, jak dlouho už tu jsme, ale bar se mezitím zaplnil a oblaka dýmu zhoustla tak, až sotva ještě dokážu něco rozeznat.

V nose mě pálí a slzí mi oči. Chci domů, i když máma tam určitě ještě není. Je u babičky v nemocnici a nechtěla, abych šla s ní. Ale myslím, že by se mi tam líbilo víc. Všichni lidé tu jsou docela vzteklí, navzájem se provokují a čím více toho vypili, tím jsou hlasitější.

Můj táta nikdy nepije. Říká, že alkohol je pro slabochy. Přesto svůj čas nejraději tráví s těmito lidmi.

„Ahoj, maličká,“ zazní vedle mě temný hlas. Otočím se na příliš vysoké židli a podívám se na muže, který mě oslovil. Má bradku a oči celé červené. Čím déle se na mě dívá, tím víc se mi dělá nevolno.

„Jsi tu docela sama?“ ptá se.

Pohlédnu přes rameno do baru. Bohužel nemůžu tátu nikde objevit. Potom se podívám zpátky na muže na židli vedle mě a zakroutím hlavou.

„Chtěla bys třeba zavolat někomu, kdo by tě vyzvedl?“ ptá se ten muž dál a sáhne si do kapsy u kalhot. Vytahuje mobil a posouvá ho přes pult ke mně. Dívám se na mobil a zpátky na něj. Potom po něm sáhnu a seskočím z barové stoličky. Rychle obcházím pult směrem k toaletám. Na chodbě mobil rozevřu a začnu vytáčet mámino číslo. Společně jsme se ho naučily nazpaměť, pro případ nouze. Snad se nebude zlobit, když ji vyruším. Stisknu zelené sluchátko a přidržím si mobil u ucha. Vyzváněcí tón zazvoní jednou – ještě než ho zaslechnu podruhé, je mi mobil vytržen z ruky. Trhnu sebou.

„Co to tu k čertu děláš?“ zahřmí hlas.

Zírám vzhůru na svého otce, který se nade mnou vztyčil a mobil toho cizího muže drží v ruce. Chci zrovna otevřít pusku a něco říct, vtom se táta rozpřáhne a mrskne mobilem o zem. Můžu slyšet, jak se třští na kousičky, neodvažuji se však odvrátit pohled od něho. Obličej má rudý, oči nebezpečně temné. Zním ho, když je takový. Ruce se mu třesou vztekem, když se rozmáchne, a já zavřu oči, i když docela přesně vím, co se stane.

Stáhla jsem ruce z klávesnice. Rozklepanými prsty jsem sáhla po kole a zjistila, že je prázdná. Výjevy, které se mi při psaní vynořily před očima, zmizely až po několika minutách. Zkontrolovala jsem čas a zjistila, že jsem psala přes hodinu.

To bylo to, co jsem na Nolanově semináři milovala a zároveň nenáviděla: neustále mě konfrontoval s mojí minulostí a se sebou samou. Někdy mi to připadalo jako osvobození, ale v jiné dny to bylo spojené s nekonečnou bolestí – jako dneska. Nechtěla jsem myslet na den, kdy mě táta v deseti letech odvedl do baru, protože se chtěl raději sejít se svými kamarády, než aby trávil čas se mnou. Nechtěla jsem myslet na tu facku, kterou mi uštědřil, když jsem bez jeho svolení zavolala mámě.

Vstala jsem a odložila laptop stranou. Text budu muset ještě přepracovat, než ho odešlu Nolanovi, ale na to jsem byla zrovna moc rozjitřená. Krom toho mi odumřely nohy a bolela mě záda. Natáhla jsem ruce nad hlavu a provedla několik protahovacích cviků, které jsem znala ještě z dob, kdy jsem roztleskávala. Všechno uvnitř mě svrbělo, což dozajista nebylo jen tím textem, ale i mým telefonátem s mámou, který mi nedával spát. Nejrady bych oběhla pár koleček kolem bloku, tohle však bohužel nepřicházelo v úvahu. Slíbila jsem

mámě, že už nebudu po nocích běhat sama. I když to pravděpodobně bylo to jediné, co by mě teď ještě unavilo dost na to, abych usnula.

S povzdechem jsem se opět svalila do křesla. Možná bych se mohla zabavit tím, že na internetu zapátrám po inzerátech na brigády. Podívala jsem se nejdřív na digitální tabuli univerzity, potom na příspěvky na burze brigád, výběr ovšem nebyl oslnivý. Sotva tam byla volná místa, a když, tak se pracovní doba nehodila k mému rozvrhu nebo měl zaměstnavatel velice špatná hodnocení. Přesto jsem si několik inzerátů uložila na lištu oblíbených svého prohlížeče.

Potom jsem s vlažným zájmem rozkoukala na Netflixu dokument o únosu dítěte, nemohla jsem se však soustředit. Čím dál častěji jsem se přistihla, jak myslím zase na svůj text a na skutečnost, že neopravený svítí na mé ploše, i když by už dávno mohl být u Nolana.

Rozhodla jsem se, že jsem připravena se na něj znovu podívat, a začala jsem ho pročitat větu po větě. Povšimla jsem si několika chyb v čárkách a opakování slov a mnohé věty jsem musela přeformulovat, nebo dokonce napsat úplně znovu, protože už se mi nelíbily nebo náhle zněly divně. Přepracovala jsem ten text několikrát, než jsem s ním byla zpola spokojená. A potom následovala část, na kterou jsem se každý týden těšila nejvíc.

Otevřela jsem e-mail a u Nolanovy zprávy klepla na „Odpovědět“.

Od: Everly Pennová <epennova@woodshill.edu>

Odesláno: Čtvrtek, 15. září v 00:31

Pro: Nolan Gates <ngates@woodshill.edu>

Předmět: AW: Domácí úkol

Ahoj Nolane,

v příloze ti posílám úkol.

Moc zdravím,

Everly

Šipka se vznášela nad tlačítkem „Odeslat“. Zhluboka jsem se nadechla a zprávu odeslala.

Potom jsem vstala a odešla do koupelny, kde jsem se odlíčila a skočila pod sprchu. Před pár lety bych si vlasy v tuhle hodinu mýt nemohla – na to byly až moc dlouhé. Po maturitě jsem si je ovšem sestříhala nakrátko a pořád ještě je tak nosila. Nechtěla jsem nic, co by mi připomínalo člověka, kterým jsem tehdy byla.

Voda byla pro mou kůži blahodárná. Jako by spláchla všechny ty lži a fasády, které jsem musela udržovat přes den. Jakmile bylo po půlnoci, měla jsem dojem, že konečně mohu být, kým chci. Pak už jsem nemusela před nikým nic předstírat.

Když jsem šla zpátky do obýváku, cítila jsem basy Hankovy hudby pod holými chodidly. Měla jsem na sobě pyžamo a přes něj župan, který jsem si o posledních vánočních prázdninách koupila s mámou. Byl černý a tak měkký, že vyvolával pocit, jako bych byla zavinutá do obláčku. Bylo mi blaženě teplo, když jsem ze stolku popadla laptop a odešla s ním do ložnice. Uvelebila jsem se v posteli a pokusila se potlačit šimrání v břiše, když jsem laptop zase rozevřela.

Tiché pink ohlásilo nový e-mail. Okamžitě jsem na něj klepla.

Od: Nolan Gates <ngates@woodshill.edu>

Odesláno: Čtvrtek, 15. září v 00:53

Pro: Everly Pennoová <epennoova@woodshill.edu>

Předmět: AW: AW: Domácí úkol

Everly,

1. Je příliš pozdě, abych ještě odpovídal na e-maily. Přesto děkuji, že jsi ten úkol zpracovala tak rychle.

2. Tvůj text je psán velice cituplně. Skláním se před tvým talentem.

3. Nejradiji bych ti teď nabídl horkou čokoládu.

Pořád ještě jsem si nezvykla na vzrušení, které ve mně klíčilo, když se mi na laptopu rozzářilo Nolanovo jméno, přitom jsme si psali už víc než devět měsíců. Nejprve to byly pouze rozhovory o semináři či psaní, až se nás Dawn obou zeptala, jestli bychom si jako první nepřečetli její román. Od toho okamžiku jsme začali celé hodiny diskutovat o postavách, zápletce a pocitech v *O nás*, částečně jsme spolu strávili celé noci na Skypu, až se naše rozhovory rozšířily a nakonec pojednávaly o všem možném.

Nedovolovala jsem si příliš často přemýšlet nad šimráním, které jsem pocítila pokaždé, když jsem od něj dostala zprávu. Ale pak, když svět venku spal a jako bychom byli vzhůru už jen on a já, odvážila jsem si ho vychutnávat.

Klepla jsem na malou šipku pro odpověď.

Od: Everly Pennová <epennova@woodshill.edu>

Odesláno: Čtvrtek, 15. září v 00:59

Pro: Nolan Gates <ngates@woodshill.edu>

Předmět: AW: AW: AW: Domácí úkol

- 1. E-mail sis přečetl a dokonce odpověděl.*
- 2. Vlastně se musím sklonit spíš já před tebou. Než jsem začala chodit na psaní, tak jsem nepsala jako teď.*
- 3. Proti horké čokoládě bych nic nenamítala.*

Bez zaváhání jsem zprávu odeslala. Po půlnoci jsem měla chuť riskovat víc než přes den. A ze zkušenosti jsem věděla, že Nolan odpovídá rychleji, čím později je. Tak tomu bylo i teď.

Od: Nolan Gates <ngates@woodshill.edu>

Odesláno: Čtvrtek, 15. září v 01:01

Pro: Everly Pennová <epennova@woodshill.edu>

Předmět: AW: AW: AW: AW: Domácí úkol

- 1. 01:01 hodin – něco si přeji.*
 - 2. Prostě se pokloníme navzájem. Jako před soubojem.*
 - 3. Příští týden ti ji přinesu, pokud nezapomenu.*
- PS: Kdybys ještě chtěla mluvit o svém textu – jsem jedno ucho.*

Nad jeho druhým bodem jsem se musela pousmát. V uplynulých měsících jsme vedli nesčetné podobné rozhovory, jeden ulítější než druhý. Měla jsem ráda Nolanův prapodivný smysl pro humor, který jsem pořádně poznala teprve při našich nočních rozmluvách.

Nehledě na to byl nejen dobrý posluchač, ale taky extrémně empatický člověk. Jako by vždycky vycítil, když někomu není dobře, a dělal pak vše, co bylo v jeho silách, aby tomu člověku ulevil, zcela lhostejno, o co šlo nebo kolik jiných věcí měl právě na stole.

Sáhla jsem za sebe, abych si urovnala polštáře za zády. Potom jsem zase položila prsty na klávesnici. Slova přicházela jakoby sama od sebe.

Od: Everly Pennová <epennova@woodshill.edu>

Odesláno: Čtvrtek, 15. září v 01:11

Pro: Nolan Gates <ngates@woodshill.edu>

Předmět: AW: AW: AW: AW: AW: Domácí úkol

1. Něco jsem si přála. Ty taky?

2. Haha.

3. Co mám přinést já tobě, abych se revanšovala?

Jeho poslední větu jsem ignorovala záměrně. I když jsem se mu svěřovala s mnohým – že se moje texty zakládají na skutečných zážitcích, to se nesměl nikdy dozvědět.

Na svou další odpověď potřeboval víc času než na tu předchozí. Otevřela jsem stránky Urban Outfitters, abych se zabavila, a probírala se nejnovějšími kousky oblečení. Když konečně zaznělo tiché pink, měla jsem nákupní košík tak plný, až byla částka skoro směšně vysoká. Pomyslela jsem na mámu a skutečnost, že od zítřka si budu muset aktivně hledat brigádu, a prohlížeč jsem zavřela. Potom jsem poklepala na poštu.

Od: Nolan Gates <ngates@woodshill.edu>

Odesláno: Čtvrtek, 15. září v 01:37

Pro: Everly Pennová <epennova@woodshill.edu>

Předmět: AW: AW: AW: AW: AW: AW: Domácí úkol

1. Moje přání se obvykle nevyplní, proto jsem protentokrát vynechal.

2. Kafe, černé. Čím silnější a hořčejší, tím lépe. A když mám někdy obzvlášť chuť na dobrodružství, vezmu si trochu mléka.

PS: Musím zítra/dneska vstávat v 5 hodin, a tak teď chtě nechtě půjdu spát. I když mě tvá virtuální společnost jako vždy velice potěšila.

Povzdechla jsem si. Nechtěla jsem, aby náš rozhovor už skončil, přestože jsem věděla, že normální lidé spánek potřebují. Nejráději bych se vyptávala, jak je to s tím jeho prvním bodem. I když jsem vlastně měla být chytřejší, začala jsem psát poslední e-mail.

Od: Everly Pennová <epennova@woodshill.edu>

Odesláno: Čtvrtek, 15. září v 01:39

Pro: Nolan Gates <ngates@woodshill.edu>

Předmět: AW: AW: AW: AW: AW: AW: AW: Domácí úkol

Někdy se přání přece jen vyplní.

Dobrou noc, Nolane.

Zatajila jsem dech a doufala v další zprávu. Bylo to jako závislost. Spát jsem se mohla pokoušet, až pokud mi ještě jednou napíše. Jinak jsem to mohla hned vzdát a zase vstát.

Od: Nolan Gates <ngates@woodshill.edu>

Odesláno: Čtvrtek, 15. září v 01:41

Pro: Everly Pennová <epennova@woodshill.edu>

Předmět: AW:AW:AW:AW:AW:AW:AW:AW: Domácí úkol

Hezky se vyspi, Everly.

Zírala jsem na ta písmena, až se mi rozpila před očima. Po celém těle mě šimralo a já se vši silou pokoušela vytěsnit myšlenky na to, co to asi mělo znamenat. Místo toho jsem ztlumila jas na laptopu, nechala jsem ho ale rozevřený. Nejdřív jsem si svlékla župan a následně se zachumlala do deky. Potom jsem zírala do stropu a pevně se držela Nolanových posledních slov, abych zahнала strach, který ve mně noc probouzela.

Hezky se vyspi, Everly. Hezky se vyspi, Everly. Hezky se vyspi, Everly.

I když jsem se tomu pokoušela zabránit, temnota po mně sáhla svými drápy a popadla mě, až jsem stěží popadala dech.

kapitola 3

Klavírista, který seděl na malém pódiu, tonul v jasném světle. Měl na sobě frak a na leskle černém křídle hrál celou svou duší. Byla to intenzivní bluesová melodie, která mě zasáhla až do morku kostí.

„Myslím, že jsem ještě nikdy nikoho neviděla hrát s takovou vášní,“ pronesla jsem přes zvuky klavíru.

„Taktéž. Koukni, jak za ním vlají cípy fraku.“ Dawn pokývla k pódiu.

Pokusila jsem se oplatit jí úsměv, ale nechtělo se mi to zdařit. Přivítal nás číšník a potom nás restaurací provedl k našemu stolu. Stanley odtáhl mámě židli a následně ji natočil tak, aby se mohla posadit. Neušla mi lehká červeň v jejích tvářích. Rychle jsem odvrátila pohled a usadila se naproti ní.

„Aperitiv, dámy a pane?“ zeptal se číšník. Působil méně vášnivě než klavírista, ale zato byl přinejmenším stejně tak upravený. Na jeho černém obleku nebylo ani zrnko prachu

a jeho vlasy vypadaly, jako by je měl k hlavě doslova přilepené. Tak trochu fascinující.

„Moc rádi,“ řekla máma.

Dawn a já jsme si vyměnily pohled.

„Je to tu velmi... elegantní,“ prohlásila Dawn nakonec.

To bylo slabé slovo. Uprostřed stropu visel pompézní křišťalový lustr, který místnost utápěl v bílém světle. Většina hostů na sobě měla drahé večerní šaty. Lidé se tu zjevně nescházeli spontánně na skleničku po práci, spíš si museli měsíce předem zadat rezervaci. Zvedla jsem ubrousek složený do labutě a chvílku se ptala, jak se asi něco takového dělá. Jestlipak bych ho zvládla rozložit a zase složit? Chtěla jsem ten experiment právě provést, když si Dawn odkašlala.

„Máte pro to pozvání nějakou zvláštní příležitost?“ zeptala se a já nemohla než se na ni s povytaženým obočím podívat. Otevřela jsem pusku, abych jí řekla, že je jemná jako parní válec, když se vrátil číšník s aperitivu a jeden po druhém je před nás postavil. V noblesních sklenicích byla červenavá tekutina, ve které plaval fialový květ a dva plátky jahody. Do nosu mi vystoupala ovocná vůně.

Máma vzala svou skleničku do ruky a vyměnila si pohled se Stanleym. Mdlý pocit, který se mi v žaludku usadil už při našem telefonátu, se vrátil v plné síle.

„Ano, máme zvláštní příležitost,“ řekla.

Zatajila jsem dech.

„Dawny, Everly...“ začal Stanley a odkašlal si. Sáhl po mámině ruce. „Maureen a já jsme se rozhodli sestěhovat.“

Klavíristova melodie mi najednou přišla nesnesitelně hlasitá. Duněla mi v uších a hlasy hostů byly stále tišší a rozplývaly

se v pozadí. Jen okrajově jsem vnímala, jak Dawn vypískla a vyskočila, aby mámu a Stanleyho objala. Já sama pouze seděla a zírala na mámu, neschopná hnout se z místa. Nemohla jsem uvěřit, co to Stanley právě řekl.

Máma se na mě s očekáváním podívala. Jako by doufala, že taky vyskočím a budu tancovat radostí.

Zůstala jsem sedět a vydržela její pohled pokud možno bez výrazu.

„Co to znamená, že se sestěhujete?“ zeptala jsem se bez jakékoli intonace v hlase. „Kam se stěhujete?“

Mohla jsem doslova cítit, jak se radost zarazila ve vzduchu. Nastala nepříjemná odmlka, kdy si máma a Stanley vyměnili pohled a Dawn stála nerozhodně vedle nich.

„Náš dům je mnohem větší, proto se Stanley nastěhuje k nám. Místo bude pro všechny. A můžeme se tak společně pustit do několika renovací, které jsou zapotřebí už roky.“ Máma se přinutila k úsměvu, který jsem nemohla opětovat. Prostě jsem to nedokázala. Jediné, co jsem svedla, bylo mlčky na ni koukat.

Jak sis to k čertu představovala? ptala jsem se jí němě a doufala, že poselství rozumí. *A proč jsi mi o tom během našeho telefonátu nic neřekla? Varování by bylo opravdu milé.*

Máma ode mě odvrátila pohled a místo toho se podívala na Stanleyho. Dala mu pusku na tvář a potom zvedla skleničku.

„Na nás,“ prohlásila. Na tvářích jí naskákaly červené skvrny, které se místo zlosti mohly vykládat taky jako radost. Stanleyho pohled byl plný lásky, když ji objal kolem ramen.

Stálo mě všechny síly přilepit si v té vteřině na rty úsměv. Aperitiv jsem vypila na jediný zátah a hlučně položila skleničku zpátky na stůl. Do žaludku se mi vlil palčivý pocit.

„Myslím, že je to báječný nápad,“ řekla Dawn, která si mezitím zase sedla vedle mě. „A kdy to má vypuknout?“

„V listopadu. Už jsem si začal uklízet,“ odpověděl její táta.

Nevěřicně jsem na mámu zírala. Stanley o tom vykládal, jako by tento plán byl ukut už dlouho. Ještě nikdy jsem se necítila tak ponížena.

„Není... není to trochu brzo? Znáte se přece akorát od začátku roku,“ vytlačila jsem ze sebe.

„To je pravda,“ řekl Stanley a palcem pohladil mámu po rameni. „Ale jsme si jistí. Proč bychom teda měli čekat?“

Chtěla jsem jeho slova chápat jako romantická, místo toho jsem však cítila, jak ve mně narůstá úzkost. Třeba byl Stanley tím – byť nekonvenčním – princem na bílém koni, na kterého máma roky čekala. Ale přesto jsem nechtěla, aby se k nám nastěhoval.

Byl to dům, který jsme zdědily po babičce. Dům, ve kterém jsme žily od doby, kdy máma konečně skoncovala s tátou. Nechtěla jsem, aby ten kruh začal znovu od začátku. Bylo docela jedno, jak milý Stanley třeba je – byl to první opravdový domov, jaký jsem kdy měla. Navštěvovala jsem mámu téměř každý víkend. Můj pokoj tam byl pořád ještě mojí oázou, ani jsem si ještě do Woodshillu nevzala všechny své věci, protože jsem tam pobývala tak často. Kdyby se teď měl Stanley nastěhovat a vztah by pak skončil (a to určitě skončí), bylo by toto pro mě tak významné místo navždy zničené.

Věděla jsem, že mé myšlenky jsou sobecké, a opovrhovala jsem sebou. Současně jsem však byla bezmocná vůči tomu, co se ve mně odehrávalo.

„Bylo by skvělé, kdybyste pomohly,“ prohlásil Stanley.

„A co bude s bungalovem?“ zeptala se Dawn. Nyní jsem i v jejím hlase mohla zaslechnout lehké zaváhání, i když si očividně dala výrazně větší námahu, aby to před svým otcem skryla.

„Přemýšlel jsem, že bych ho pronajal. Zůstane tak v rodinném vlastnictví, nebude ale stát prázdný a chátrat. Příští týden mám schůzku s makléřem.“

Dawn na vteřinu působila nerozhodně. Potom tu zase byl její neotřesitelný úsměv. „To zní dobře. Svolám kamarády a pak dům vyprázdníme. Prostě dejte vědět, kdy budete pomoc potřebovat.“

Ptala jsem se, jak to dokáže. Jak se mohla prostě jen tak smířit s myšlenkou, že svůj život sbalí do uzlíku a rozloučí se s ním, zatímco já se právě cítila, jako by mi podtrhli podlahu pod nohama.

„U nás se musí jen vyklidit kancelář,“ řekla máma. „A obecně to musíme trochu pročistit.“

Přikývla jsem, pořád ještě jako omámená.

„Stěží se můžu dočkat,“ prohlásil Stanley a na všechny se usmál. „Cítím se jako nejšťastnější muž na světě.“ Nakonec zvedl do výšky svou skleničku.

Já sevřela tu svou prázdnou tak pevně, až jsem se obávala, že se každým okamžikem roztříští.

„Na nás čtyři,“ pronesl.

Svářela se ve mně náklonnost k němu a k Dawn s mou minulostí a strachem, že budu muset přihlížet, jak se máma ještě jednou dopouští stejných chyb. Když k nám přišel číšník, objednala jsem si další koktejl v naději, že zažene chlad z mých žil a umlčí paniku, která mi burácela tělem.

Alkohol nahradil strach vztekem. Vztekem na minulost, vztekem na mámu. Po jejich slavnostním oznámení se zbytek večera táhl jako žvýkačka. Snažila jsem se účastnit hovoru, myšlenkami jsem ale většinu času byla úplně jinde. Z jídla jsem do sebe stěží dostala sousto a talíř jsem nakonec – ignorujíc mámin ledový pohled – vrátila téměř nedotknutý. Cítila jsem se příšerně. A nenáviděla jsem mámu za to, že mě do této situace dostala.

Když nás Stanley a Dawn konečně vysadili doma, nedokázala jsem se už udržet. Jakmile se za námi zabouchly dveře, obrátila jsem se na mámu a zadívala se na ni vyčítavě.

„Nekoukej tak na mě,“ řekla a svlékla si kabát.

„A jak?“ Můj hlas byl čirou provokací.

Máma pozvedla obočí. „Dneska ses chovala naprosto nevhodně, Everly.“

Mlčela jsem, protože jsem věděla, že bych dalších slov, která by mi vyšla z úst, bezpečně litovala. Založila jsem si ruce na prsou.

„Myslela jsem, že ze mě budeš mít radost,“ pronesla máma.

Teď jsem si odfrkla. „A z čehopak mám mít radost? Že jsi mi tajila, jak vážné to s tebou a Stanleyem je? Že jste očividně přeskočili ve vztahu pár kroků a už teď se chcete sestěhovat, přestože spolu nejste ani rok? Ví on vůbec o tátovi?“

Máma úplně zbledla. Semkla rty do bílé čárky. Viděla jsem, jak se jí třesou ruce. „Ne, to neví. A taky to tak má zůstat.“

„To nemůžeš myslet vážně, mami,“ vyrazila jsem ze sebe v rozpacích. Potom mi v hlavě vytanula myšlenka. „Je to kvůli penězům? Jestli ano – však já už si najdu práci. Můžu pustit byt ve Woodshillu a odteď dojíždět, jestli je to tak zlé.“

Mlčela a pověsila si kabát na ramínko v šatně. Potom se otočila ke mně a zavrtěla hlavou. „Everly, myslím, že si tu něco pleteš. Do mého vztahu ti vůbec nic není.“

Cítila jsem, jak mi do tváří vystřelila horkost, tak jsem se rozvzteklila. Já už roky dělala všechno, opravdu *všechno*, abych ji udělala šťastnou – a ona mě takhle zradí?

„Dost dobře mi do toho něco je. Babička nás sem nechala nastěhovat, protože chtěla, abychom měly místo, kde budeme v bezpečí. Ne aby sis sem nastěhovala nového přítele a kvůli všem svým narušeným vztahům zase všechno zničila!“

Máma ustoupila, jako bych jí ušetřila facku. Okamžitě jsem smířlivě zvedla ruce. Chtěla jsem právě zformulovat omluvu, ona mě ale předešla.

„Myslím, že bude lepší, když teď půjdeš do postele,“ prohlásila chladně a na místě se otočila. „Nezapomeň zhasnout.“

Dívala jsem se za ní, dokud nepřešla chodbu a nezavřela dveře do své ložnice. Přála jsem si, aby jimi byla praskla. Ticho mě tlačilo do uší a v hrudi jsem najednou měla docela tísnivý pocit.

Ztěžka jsem polkla a potom se vydala nahoru do svého pokoje. Ta bílá místnost s policemi na knihy nad postelí, zářícími hvězdami na stropě a květináči s rostlinami na parapetu jinak vždycky fungovala jako můj tajný útulek. I když jsem teď už o něco víc než rok bydlela ve Woodshillu, byl tento pokoj mým domovem, i když jsme se sem nastěhovaly teprve před čtyřmi roky.

Ptala jsem se, jak dlouho tak ještě asi bude fungovat. Co se stane, až se sem Stanley nastěhuje. Pak pro mě bude nemožné

zavřít oči, tím jsem si byla jistá. Ne když jsem se musela obávat, že by máma mohla být opět odkázaná na mou pomoc.

Nedůvěřovala jsem žádnému chlapovi v její blízkosti – ani Stanleymu, přitom ve mně v uplynulých měsících ani jednou jedinkrát nevyvolal dojem, že by mámu využíval nebo to s ní nemyslel vážně. Naopak: pokaždé, když jsme něco podnikali společně, cítila jsem, jak moc pro něj znamená.

Zpočátku jsem měla z těch dvou radost. Když skončil poslední mámin vztah, byla půl roku nešťastná a skoro při každém našem telefonátu plakala. V té době jsem tak často musela vzpomínat na tátu. Na modřiny na máminých pažích, na jeho řev, který duněl naším tehdejším bytem. Tlak v hrudi vzrostl, když mě přepadly vzpomínky. Zamžikala jsem, aby zmizely, ale nijak moc to nepomohlo.

Nechtěla jsem, aby máma ještě jednou zabředla do něčeho, z čeho zase vyjde zlomená, nechtěla jsem, aby se bezpodmínečně oddala Stanleymu jen proto, že nám hrozí finanční problémy. Ano, byl to milý muž a vychoval Dawn, která pro mě byla jedním z nejskvělejších lidí na světě. Přesto jsem nic nezmohla proti výhradám, které ve mně vzkličily. Pracovaly jsme tak tvrdě, aby z nás byl tým. Nemohly jsme potřebovat nikoho, kdo nám zpřehází život a časem udělá mámu nešťastnou.

Prošla jsem pokojem a vyklouzla z vysokých podpatků. Hned po nich následovaly šaty s výstřihem na zádech, u nichž jsem zpětně zalitovala, že jsem si je na sebe brala. Pravděpodobně si je už nikdy nebudu moct obléct, protože od teď budu muset myslet na hádku s mámou pokaždé, jakmile se na ně jen podívám. Když jsem si natahovala staré obří triko, ptala jsem

se v duchu, jestli bych neměla znovu zajít k ní dolů, abych se omluvila. Máma by mě pravděpodobně ani nepustila do pokoje, ne po tom, co jsem jí vmetla do tváře. Svářely se ve mně stud a vztek a udělalo se mi z toho nevolno.

Proč prostě nemohlo všechno zůstat tak jako předtím?

Dělala jsem přece všechno, co si ode mě přála, zatraceně. Absolvovala jsem praxe v nakladatelstvích a agenturách. Nesčetné večery jsem strávila čtením rukopisů a nasloucháním, když mi celé hodiny vysvětlovala, na co musím dávat pozor. Společně jsme založily pořadač, do kterého jsme sbíraly inspirace a shromažďovaly informace o podnikání. A přestěhovala jsem se do Woodshillu a studovala stejný obor jako tenkrát máma, abychom se po mé promoci mohly společně pustit do projektu „Literární agentura Pennová“.

To všechno jsem dělala jen pro ni. Myslela jsem, že bych tak třeba mohla vyplnit prázdno, které jí v životě vzniklo, když odešla od táty.

Zřejmě jsem nestačila.

Věřím ve velkou lásku, Everly, zněla její odpověď, když jsem se jí jednou zeptala, proč se pořád dokola vrhá do dalších vztahů. *Kdesi tam venku je moje spřízněná duše. Jen ji najít.*

Naskytl se několik potenciálních „spřízněných duší“. Žádná z nich nezůstala. Nechtěla jsem, aby byla znovu raněná. A taky jsem nechtěla, abychom musely začínat zase od začátku.

Usedla jsem na pelest a zírala si na ruce. Myšlenky se mi točily v kruhu. Alkoholový opar nebyl bohužel dost silný, abych je mohla upozadit.

Ptala jsem se, jak Stanley zareaguje, až se dozví, co už jsme s mámou prodělaly. Ona jednoduše dělala, jako by se to všechno

nikdy nestalo, kdežto já nad tím nepřetržitě přemýšlela a za nocí jsem se budila zbrocená potem, protože se mi ve snech zjevoval tátův obličej. Když máma předstírala takovou pohodu, připadala jsem si přílišně nemístně. Jako by se ode mě na míle vzdálila, přesto jsme seděly naproti sobě.

Musela jsem pomyslet na domácí úkol, který nám zadal Nolan.

Kdybys ještě chtěla mluvit o svém textu – jsem jedno ucho.

Vědomě jsem jeho slova ignorovala. Neměl vědět, kolik reality v mých textech vězí. Na to byly až moc osobní. Na druhé straně se v mém životě nevyskytoval nikdo, s kým bych o něčem takovém mohla otevřeně mluvit. Jako bych byla spoutaná a nemohla se osvobodit sama – vždycky když jsem byť jen náznakem uvažovala o tom, že bych se svěřila, cosi mě zadrželo a já udělala dva kroky zpět místo kupředu. S jakoukoliv jinou záležitostí bych se obrátila na Dawn – když se však jednalo o moji mámu a jejího tátu, nefungovalo to. Nepochopila by to, tím jsem si byla stoprocentně jistá.

Vrhla jsem pohled na hodinky. Bylo za chvíli dvanáct – ne moc brzy, ne moc pozdě. Hned nato jsem vstala a popadla tašku, kterou jsem si na víkend sbalila. Vytáhla jsem laptop a rozevřela ho. Potom jsem spustila Skype. Zatímco se malé kolečko přihlášení otáčelo, sáhla jsem po láhvi vody, která stála vedle postele. S tichým lupnutím se objevilo okno Skypu. Poklepala jsem na kontakty, které ještě byly online.

Navzdory přílišnému večeru se mi na rty vkradl malý úsměv.

Symbol NoGa svítil zeleně.

Byl online.

Zdráhavě jsem kroužila kurzorem po komiksové bublině vedle jeho jména. Krátce před letními prázdninami jsme se navzájem přidali do Skypu, abychom debatovali o Dawnině rukopisu. Užívala jsem si, že i o prázdninách se s Nolanem můžu vybavovat v jakoukoliv denní i noční hodinu, ovšem teď, kdy zase začal semestr a Dawnin rukopis ležel u její lektorky, jsem už neměla důvod ho zde kontaktovat.

Prst mi snad celou věčnost setrval nad dotykovou myší.

Vezmi si raději čtečku a chvíli si čti, vyspi se z opojení a zítra ráno se omluv mámě, zněla rada mého svědomí.

Vylíj si srdce Nolanovi, šeptal alkohol v mé krvi. Bud' upřímná. Bud' osobní. Pověz mu, co se v tobě odehrává. Co se v tobě doopravdy odehrává.

Zvítězily alkohol a nadmíru velká část mého já, která chtěla s Nolanem mluvit vždycky, jedno zda mi bylo dobře, nebo zle. Rychle jsem pohlédla na hodinky.

Teď, nebo nikdy.

Pengirl: 00:00 hodin – něco si přej.

Bez zaváhání jsem stiskla Enter. Potom jsem pohlédla na mobil. Blikalo na něm několik zpráv od Dawn.

Co to s tebou dneska bylo?

Táta je totálně smutný.

Nemohla bys k němu příště třeba být trošičku přátelštější?

Přepadlo mě špatné svědomí. Dawn měla pravdu. Nebyla jsem dnes jen příšerná dcera, ale taky mizerná kamarádka.

Zatímco ona si své staré vzpomínky musela sbalit, mohla jsem si já svůj pokoj – toto pro mě posvátné, pokojné místo – ponechat.

Rozeepsala jsem dlouhou odpověď, zase jsem ale tu spoustu vylhaných výmluv smazala. Nakonec jsem natukala prostě *Mrzí mě to*.

Zamkla jsem mobil a uložila ho do horní zásuvky nočního stolku. Potom jsem si lehla na břicho na postel, pod hrudník jsem si vsunula polštář.

Otevřela jsem Netflix a pokusila se zabavit jednou epizodou *Brooklyn 99*, ale zdi se moc točily a Jake, Amy, Gina a ostatní se mi před očima zas a znovu rozpíjeli. Až když poskočil symbol Skypu v pravém rohu laptopu, byla jsem naráz zase bdělá.

NoGa: *Řečeno, uděláno. Ty taky?*

Mdlý pocit v žaludku nadále vzrůstal.

Nolan a já jsme v posledních měsících vedli nesčetné rozhovory. I když byly mnohé z nich intenzivní a zapůsobily na mě, pohybovali jsme se vždycky v rovině, která osobní záležitosti vylučovala. Nevěděl, jak reálné mé texty ve skutečnosti jsou a kolik mu toho v nich o sobě vlastně vyprávím.

Prsty se mi doslova lepily ke klávesnici a já se dohadovala sama se sebou. Nolan je online. Je pozdě. Možná bych mohla využít pocitu, který obvykle mívám, když pro něj píšu texty, a svěřit mu něco osobního – něco skutečně osobního.

Váhavě jsem naklepala odpověď. Poté jsem si ji několikrát za sebou pročetla, zase ji vymazala, jen abych ji znovu natukala.

Naposledy jsem zauvažovala, jestli to mám opravdu udělat. Jestli mu mám svěřit, co mě tíží.

Potom jsem roztřeseným prstem stiskla Enter.

Pengirl: *Přála jsem si, abych mohla tenhle večer vrátit.*

Čas se táhl do nekonečna, než se objevila slova „NoGa píše zprávu...“

NoGa: *Tak zlé?*

Pengirl: *Ano.*

Pengirl: *A teď se moje přání teprve nesplní, protože jsem ti ho prozradila.*

Opět okamžik trvalo, než odpověděl.

Noga: *Zůstane to prostě naším tajemstvím, Everly.*

Představila jsem si, jak vyslovuje mé jméno, a na pažích mi naskočila husí kůže. Ještě jsem si přesně dokázala vzpomenout na den, kdy jsem Nolana poznala. Objevila jsem se na své první hodině psaní příliš brzy. Nolan seděl na jedné ze židlí, nohy překřížené na stole, v klíně rozevřenou knihu. Stálo mě jisté přemáhání zahájit hovor, protože mi okamžitě přišel velice přitažlivý, což se mi prakticky nikdy nestávalo.

Ahoj, já jsem Everly, řekla jsem.

Nolan se ke mně otočil, věnoval mi opravdový, vřelý úsměv a odpověděl: *Překrásné jméno.*